

Sygn. akt III AUa 1626/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Agata Pyjas-Luty (spr.)
Sędziowie:	SSA Grażyna Wiśniewska SSO del. Ewa Krakowiak
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Elżbieta Bałaban

po rozpoznaniu w dniu 2 lutego 2021 r. w Krakowie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania M. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.

o składki

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C.

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 8 września 2017 r. sygn. akt VII U 2096/16

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1626/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 września 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. stwierdził, że za M. W. jako osobę prowadzącą działalność pozarolniczą od czerwca 2015r. istnieje obowiązek opłacenia składek na ubezpieczenie zdrowotne z dwóch źródeł przychodów uzyskiwanych z następujących rodzaju działalności: 1) działalności gospodarczej prowadzonej w formie jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz 2) innej pozarolniczej działalności gospodarczej prowadzonej na podstawie przepisów o działalności gospodarczej.

Decyzją z dnia 13 listopada 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. zmienił decyzję z dnia 21 września 2015 r., stwierdzając obowiązek uiszczenia składki na ubezpieczenie zdrowotne z dwóch źródeł przychodów za okres od czerwca do lipca 2015 r.

Wyrokiem z dnia 8 września 2017 r. (sygn. akt VII U 2096/16) Sąd Okręgowy w Krakowie, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił powyższe decyzje w ten sposób, że stwierdził, iż M. W. nie jest zobowiązana jako osoba prowadząca działalność gospodarczą do opłacania składek na ubezpieczenie zdrowotne od podstawy wymiaru w podwójnej wysokości za miesiące od czerwca 2015 r. do lipca 2015 r. w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej w formie jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz innej pozarolniczej działalności gospodarczej prowadzonej na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, a ponadto zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C. na rzecz M. W. kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd pierwszej instancji jako bezsporną okoliczność wskazał, że M. W. zgłosiła wykonywanie działalności gospodarczej w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej od 1 czerwca 2015 r. Zgodnie z wypisem z Krajowego Rejestru Sądowego (numer KRS- (...)), na podstawie aktu notarialnego z dnia 19 marca 2013 r. została zawiązana spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w P.. W powyższej spółce (...) posiadała 100 udziałów o łącznej wartości 5.000,00 zł. W dniu 30 września 2013 r. zawarła umowę sprzedaży z (...) Spółką Akcyjną, na podstawie której sprzedała tej spółce jeden udział w (...) sp. z o.o. W dniu 10 lipca 2015 r. M. W. zawarła umowę sprzedaży z (...) S.A., na podstawie której sprzedała tej spółce akcyjnej 99 udziałów w (...) sp. z o.o. Decyzją z dnia 18 lutego 2016 r. (...) Oddział Narodowego Funduszu Zdrowia stwierdził istnienie ubezpieczenia zdrowotnego M. W. jako współnika jednoosobowej spółki z o.o. od dnia 29 marca 2013 r. do 29 września 2013 r.

Ponadto Sąd Okręgowy ustalił, że M. W. w ramach wykonywanej jednoosobowej działalności gospodarczej świadczyła usługi kadrowe. Aktualnie nie prowadzi jednoosobowej działalności gospodarczej, zawiesiła działalność. Skarżąca zdecydowała się na prowadzenie działalności w formie spółki prawa handlowego (...) sp. z o.o., gdyż chciała poszerzyć działalność gospodarczą o branżę budowlaną. Starła się o dofinansowanie działalności, jednakże nie udało się jej tego uzyskać. Początkowo zdecydowała się na sprzedaż jednego udziału w spółce (...), albowiem nie była pewna, czy chce całkowicie rezygnować z działalności w branży budowlanej.

Powyższe ustalenia faktyczne Sąd pierwszej instancji poczynił w oparciu o dokumenty zawarte w aktach ubezpieczeniowych i sądowych, których prawdziwość i autentyczność nie była kwestionowana przez strony postępowania i nie budziła wątpliwości Sądu, a ponadto w oparciu o zeznania odwołującej się, która przekonująco wyjaśniła powody i okoliczności sprzedaży udziału w spółce (...).

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie zasługuje na uwzględnienie. Wskazał, że obowiązek ubezpieczenia zdrowotnego osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą wynika z art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. c ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Zgodnie z art. 81 ust 2 ww. ustawy, podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne osób, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. c, stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 75 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw w czwartym kwartale roku poprzedniego, włącznie z wypłatami z zysku, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski". Z kolei przepis art. 82 ust. 2 i 3 powołanej powyżej ustawy stanowi, że w przypadku, gdy w ramach jednego z tytułów do objęcia obowiązkiem ubezpieczenia zdrowotnego wymienionych w art. 66 ust. 1 ubezpieczony uzyskuje więcej niż jeden przychód, składka na ubezpieczenie zdrowotne jest opłacana od każdego z uzyskanych przychodów odrębnie, przy czym jeżeli ubezpieczony prowadzący działalność pozarolniczą uzyskuje przychody z więcej niż jednego z rodzajów działalności określonych w ust. 5, składka na ubezpieczenie zdrowotne jest opłacana odrębnie od każdego rodzaju działalności, z zastrzeżeniem ust. 4. W myśl ust. 5 tego artykułu, rodzajami działalności są: działalność gospodarcza prowadzona w formie spółki cywilnej; działalność gospodarcza prowadzona w formie jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością; działalność gospodarcza prowadzona w formie spółki jawnej; działalność gospodarcza prowadzona w formie spółki komandytowej; działalność gospodarcza prowadzona w formie spółki partnerskiej; wykonywanie działalności twórczej lub artystycznej jako twórca lub artysta; wykonywanie wolnego zawodu w rozumieniu przepisów o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych

przychodów osiąganych przez osoby fizyczne; wykonywanie wolnego zawodu, z którego przychody są przychodami z działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych.

W związku z powyższym Sąd pierwszej instancji uznał zarzuty odwołującej się za zasadne. Podniósł, że wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 sierpnia 2011 r. zapadł w oparciu o zgola odmienny od niniejszego stan faktyczny. W tym wyroku Sąd Najwyższy rozważał dopuszczalność pracowniczego zatrudnienia członków zarządu spółek kapitałowych, stwierdzając że jedyny (lub „niemal jedyny”) wspólnik spółki z ograniczoną odpowiedzialnością nie powinien uzyskać statusu pracowniczego. Zdaniem Sądu Okręgowego, niezasadne jest dokonywanie rozszerzającej wykładni powyższego orzeczenia. Przepisy z zakresu ubezpieczeń społecznych należy bowiem interpretować ściśle, a z regulacji prawnych dotyczących opłacania składki na ubezpieczenie zdrowotne wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że składkę na ubezpieczenie zdrowotne ma obowiązek opłacić osoba prowadząca działalność w formie jednoosobowej spółki z o.o. Prawidłowość stanowiska skarżącej potwierdza także decyzja z dnia 18 lutego 2016 r. (...) Oddziału Narodowego Funduszu Zdrowia w K., na podstawie której stwierdzono istnienie obowiązku ubezpieczenia zdrowotnego dla M. W. jako wspólnika jednoosobowej spółki z o.o. od dnia 29 marca 2013 r. do dnia 29 września 2013 r.

Mając powyższe na uwadze, Sąd pierwszej instancji zmienił zaskarżone decyzje, orzekając na mocy cytowanych wyżej przepisów prawa materialnego oraz na zasadzie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. W przedmiocie kosztów orzekł na podstawie § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).

Apelację od powyższego wyroku złożył organ rentowy. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 82 ust. 3 i ust. 5 pkt 2 i 9 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych poprzez jego błędną wykładnię prowadzącą do przyjęcia, że ubezpieczona nie jest zobowiązana jako osoba prowadząca działalność gospodarczą do opłacania składek na ubezpieczenie zdrowotne od podstawy wymiaru w podwójnej wysokości za miesiące od czerwca 2015 r. do lipca 2015 r., związku z prowadzeniem działalności gospodarczej w formie jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz innej pozarolniczej działalności gospodarczej prowadzonej na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Wskazując na powyższe zarzuty organ rentowy wniósł o zmianę wyroku w całości i oddalenie odwołania. W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, że w (...) Systemie (...) ZUS M. W. z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej jest zgłoszona jako płatnik składek od dnia 1 czerwca 2015 r. do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego. Zgłosiła wykonywanie działalności gospodarczej w okresie od 1 czerwca 2015 r. Ponadto w spółce z o.o. (...) posiadała 100 udziałów o łącznej wartości 5000 zł, zaś w dniu 30 września 2013 r. sprzedała jeden udział firmie (...). W tych okolicznościach organ rentowy uznał, że osoba posiadająca jeden udział w spółce jest udziałowcem iluzorycznym i tego rodzaju spółkę należy traktować jako spółkę jednoosobową. Posiadanie jednego udziału nie powoduje bowiem istotnej zmiany struktury własnościowej spółki. Sytuacja odwołującej się powinna być oceniana nie z punktu widzenia kodeksu spółek handlowych, a z perspektywy przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, która formułuje obowiązek pozostawania w ubezpieczeniach społecznych i wskazuje tytuły do ubezpieczeń społecznych. Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 8 ust. 6 pkt 4 tej ustawy, jednym z takich tytułów jest prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej jako wspólnik jednoosobowej spółki z o.o. W okolicznościach niniejszej sprawy, sprzedaż jednego udziału nie zmieniła struktury własnościowej udziałów w taki sposób, aby dla celów ubezpieczeń społecznych lub ubezpieczenia zdrowotnego zwolnić odwołującą się z obowiązku objęcia ubezpieczeniami z tytułu jednoosobowej spółki z o.o. Ubezpieczona nadal powinna być traktowana jako jednoosobowy wspólnik spółki z o.o. i z tego tytułu winny być odprowadzone składki w należnej wysokości. W orzecznictwie sądowym dotyczącym „jednego” lub „niemal jednego” wspólnika spółki z o.o. przyjmuje się, iż sprzedaż jednego lub kilku udziałów nie powoduje przekształcenia spółki jednoosobowej w spółkę wieloosobową dla celów ubezpieczeń społecznych. W ocenie apelującego, pogląd ten powinien mieć zastosowanie nie tylko przy podleganiu pracowniczemu ubezpieczeniu społecznemu, ale także przy ubezpieczeniu z tytułu prowadzenia

pozarolniczej działalności gospodarczej w charakterze jednoosobowej spółki z o.o. Te same zdarzenia prawne mogą być bowiem inaczej oceniane z punktu widzenia ich dopuszczalności na gruncie kodeksu spółek handlowych, a inaczej w sferze prawa ubezpieczeń społecznych. Sprzedaż nawet jednego udziału z punktu widzenia k.s.h. jest dopuszczalna i kreuje spółkę dwuosobową; działanie takie na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych może być jednak oceniane jako chęć uniknięcia wyższego oskładkowania. Dlatego z punktu widzenia prawa ubezpieczeń społecznych taka spółka nadal będzie traktowana jako spółka jednoosobowa. Bez znaczenia pozostaje tutaj kwestia, czy ubezpieczony faktycznie wykonuje czynności związane z prowadzeniem spraw spółki, a zatem czy pracuje, skoro podstawą objęcia go ubezpieczeniem nie jest sprawowanie funkcji w organie zarządzającym - jako prezes zarządu spółki - lecz bycie wspólnikiem i to bez względu na to, czy z aktu założycielskiego wynikają dodatkowe obowiązki oprócz podstawowego, tj. wniesienia wkładu na pokrycie udziałów. W świetle powyższych okoliczności - zdaniem organu rentowego - w okresie od czerwca 2015 r. do lipca 2015 r. odwołująca należy traktować jako jedynego wspólnika spółki, mimo że formalnie pozostaje ona jedynie większościowym udziałowcem. W ocenie apelującego, w spornym okresie ubezpieczona była wspólnikiem jednoosobowej spółki z o.o. i jednocześnie prowadziła jednoosobową działalność gospodarczą rejestrowaną w CEiDG, a więc powinna opłacić składkę na ubezpieczenie zdrowotne odrębnie od każdego rodzaju działalności.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje.

Apelacja jest nieuzasadniona.

Spór w rozpoznawanej sprawie dotyczył kwestii, czy odwołująca się za okres od czerwca 2015 r. do lipca 2015 r. jest zobowiązana do zapłaty składek na ubezpieczenie zdrowotne z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej z dwóch źródeł przychodów, to jest uzyskiwanych z działalności gospodarczej prowadzonej w formie jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz innej pozarolniczej działalności gospodarczej prowadzonej na podstawie przepisów o działalności gospodarczej.

Na wstępie należy odnotować, iż zagadnienie podlegania przez wnioskodawczynię ubezpieczeniu zdrowotnemu leży poza zakresem rozpoznania w niniejszym postępowaniu. W aktualnym stanie prawnym organ rentowy oraz sąd rozpoznający odwołanie nie jest uprawniony do orzekania w kwestii podlegania ubezpieczeniu zdrowotnemu, ani też nie jest władny do kwestionowania decyzji wydanej w tym przedmiocie przez odpowiednią instytucję. W myśl art. 109 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t. jedn. Dz. U. z 2020 r., poz. 1398), Prezes Funduszu rozpatruje indywidualne sprawy z zakresu ubezpieczenia zdrowotnego. Do indywidualnych spraw z zakresu ubezpieczenia zdrowotnego zalicza się sprawy dotyczące objęcia ubezpieczeniem zdrowotnym i ustalenia prawa do świadczeń. Kompetencje w zakresie ustalenia obowiązku podlegania ubezpieczeniu zdrowotnemu w ramach postępowania administracyjnego przysługują w pierwszej instancji dyrektorowi oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia, natomiast od wydanych w ramach drugiej instancji administracyjnej decyzji Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia przewidziano skargę do sądu administracyjnego. Odrębne orzekanie w przedmiocie podlegania ubezpieczeniu zdrowotnemu jest zbędne w przypadku ustalenia przez organ rentowy tytułu podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym. Nie budzi także zastrzeżeń właściwość Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie ubezpieczenia zdrowotnego co do kontroli i poboru składek. Według art. 109 ust. 2 ww. ustawy, do spraw, o których mowa w ust. 1, nie należą sprawy z zakresu wymierzania i pobierania składek na ubezpieczenie zdrowotne należące do właściwości organów ubezpieczeń społecznych. Organ rentowy dysponuje zatem możliwością określenia podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne. Jest jednak związany prawomocną decyzją dyrektora odpowiedniego oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia lub Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia ustalającą tytuł i okres podlegania temu ubezpieczeniu, rzecz jasna jeśli tego rodzaju decyzja została wydana. W świetle regulacji art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. c powołanej wyżej ustawy, obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego podlegają osoby spełniające warunki do objęcia ubezpieczeniami społecznymi, które są osobami prowadzącymi działalność pozarolniczą lub osobami z nimi współpracującymi, z wyłączeniem osób, które zawiesiły wykonywanie działalności gospodarczej na podstawie przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r. poz. 1292 i 1495 oraz z 2020 r. poz. 424 i 1086) lub przepisów o ubezpieczeniach społecznych lub ubezpieczeniu społecznym

rolników. Z kolei przepis art. 82 ust. 5 tej ustawy stanowi, że rodzajami działalności są: działalność gospodarcza prowadzona w formie jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (pkt 2) oraz inna niż określona w pkt 1-8 pozarolnicza działalność gospodarcza prowadzona na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych (pkt 9). Podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne obejmuje przychód od każdego wymienionego wyżej rodzaju działalności.

W realiach rozpoznawanej sprawy – niezależnie od statusu właścicielskiego spółki (...) sp. z o.o. – doniosłe znaczenie ma decyzja (...)Oddziału (...) NFZ wydana w dniu 18 lutego 2016 r. (na wniosek Zakładu Ubezpieczeń Społecznych), w której stwierdzono istnienie obowiązku ubezpieczenia zdrowotnego odwołującej się jako współnika jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością od dnia 29 marca 2013 r. do 29 września 2013 r., czyli do czasu dokonania przez ubezpieczoną sprzedaży pierwszego udziału spółki podmiotowi trzeciemu. Analiza treści tej decyzji, która zapadła po wydaniu decyzji kontrolowanych w niniejszym postępowaniu odwoławczym, pozwala na wysnucie wniosku, iż organ zajmujący się ustaleniem obowiązku ubezpieczenia zdrowotnego uznał odwołującą się za jedynego współnika spółki z ograniczoną odpowiedzialnością tylko we wskazanym w tej decyzji okresie od 29 marca 2013 r. do 29 września 2013 r., honorując sprzedaż udziału podmiotowi trzeciemu. Akceptując skuteczność umowy sprzedaży udziału spółki kapitałowej nie stwierdził obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego z tytułu działalności gospodarczej prowadzonej w formie jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w okresie przypadającym od 30 września 2013 r., obejmującym okres, którego dotyczą decyzje zaskarżone w przedmiotowym procesie. W tym kontekście należy zaznaczyć, że ustalenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne oraz obowiązek zapłaty składek stanowią kwestie wtórne wobec ustalenia obowiązku ubezpieczenia zdrowotnego. W sytuacji wykluczenia przez właściwy organ obowiązku ubezpieczenia zdrowotnego z określonego tytułu nie powstaje powinność opłacania składek na to ubezpieczenie, a tym samym nieuzasadnione jest uwzględnienie w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne przychodu z działalności, która w danym okresie nie stanowi podstawy podlegania ubezpieczeniu zdrowotnemu. Apelujący zdaje się nie dostrzegać treści omówionej wyżej decyzji (...)Oddziału (...)NFZ z dnia 18 lutego 2016 r., który - uwzględniając przedstawiony przez organ rentowy (wnioskujący o wydanie decyzji w przedmiocie ubezpieczenia zdrowotnego) zmieniający się status właścicielski (...) sp. z o.o. - stwierdził istnienie obowiązku ubezpieczenia zdrowotnego odwołującej się jako współnika jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością jedynie w okresie od dnia 29 marca 2013 r. do 29 września 2013 r., nie ustalając tego obowiązku w dalszym okresie czasu. Przychód z racji pełnienia przez odwołującą się roli większościowego udziałowca spółki z ograniczoną odpowiedzialnością nie podlega zatem uwzględnieniu w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne.

Abstrahując od powyższych wywodów warto zaznaczyć, że przepis art. 82 ust. 5 pkt 2 cytowanej wyżej ustawy wyraźnie wskazuje na działalność gospodarczą prowadzoną w formie jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, a nie spółki, w której ubezpieczony posiada większość udziałów. Przywołane przez organ rentowy orzecznictwo Sądu Najwyższego zapadło na gruncie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i dotyczy zagadnień należących do sfery podlegania ubezpieczeniu społecznemu, a więc nie odnosi się wprost do ubezpieczenia zdrowotnego regulowanego odrębną ustawą o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Prawomocne ustalenie przez organ rentowy obowiązku ubezpieczenia społecznego z konkretnego tytułu pociąga za sobą (automatycznie) podleganie z tego tytułu ubezpieczeniu zdrowotnemu i wówczas nie jest potrzebne odrębne ustalenie obowiązku ubezpieczenia zdrowotnego przez właściwą instytucję (dyrektora odpowiedniego oddziału NFZ). W niniejszej sprawie tego rodzaju sytuacja nie miała jednak miejsca. Decyzja (...)Oddziału (...) NFZ z dnia 18 lutego 2016 r., wydana w przedmiocie ustalenia obowiązku ubezpieczenia zdrowotnego odwołującej się, jest wiążąca dla organu rentowego, który nie jest uprawniony do poboru składki na ubezpieczenie zdrowotne z racji prowadzenia działalności w formie jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za okres, w którym nie stwierdzono obowiązku ubezpieczenia zdrowotnego z tytułu tego rodzaju działalności.

Mając na względzie naprowadzone powyżej okoliczności i wywody prawne Sąd Apelacyjny podzielił konstatację Sądu pierwszej instancji, iż odwołująca się za okres od czerwca 2015 r. do lipca 2015 r. nie jest zobowiązana jako osoba wykonująca pozarolniczą działalność do opłacenia składki na ubezpieczenie zdrowotne od podstawy

wymiaru obliczonej z uwzględnieniem prowadzenia działalności gospodarczej w formie jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Zaskarżony wyrok jest prawidłowy, natomiast apelacja organu rentowego nie zawiera uzasadnionych zarzutów.

Wobec powyższego, Sąd Apelacyjny – na mocy art. 385 k.p.c. – orzekł o oddaleniu apelacji.

Grażyna Wiśniewska Agata Pyjas-Luty Ewa Krakowiak